Петеру Аліпієву

Ще крок — і станеш на порозі,
Притулиш руку до очей...
Вже осінь... Ти вернувся в осінь,
Що стогне голосом дверей.
Стоїть худенька сива мати.
Хитнулася безмовна тінь:
"Це хто?.." Не може упізнати
І відступає опостінь.

Згасає вогнище поволі.
Он батько під кожухом спить.
А хто ж ти?.. Так питає доля.
І серце болісно щемить...
Терпи. І пригадай спочатку,
Як мчав колись уранці кінь,
А верхи — те смішне хлоп'ятко,
В холошах — діри від колін...

Наморений, заснеш раптово.
Побачиш сон, як віщий знак,
Опинишся в дитинстві знову:
Там сонце квітне, ніби мак,
Й немає міст несамовитих,
Де верховод — автомобіль,
Де ти змагаєшся зі світом,
Прошитий тисячами стріл.

Короткий сон — немов знетяма.
А вранці знов неговіркий,
Бо в ріднім домі — власна драма,
І ти у ньому як чужий...

Чужий?!
Але ж мовчала мати,
Обнявши в дверях без вітань:
Немає слів — тебе вітати,
І сліз немає для прощань.

Перекладач: Анатолій Глущак